

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Johanou Jandusovou ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený X
státní příslušník Pákistánská islámská republika
hlášeným pobytem X
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2 - Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. OAM-1688/ZA-ZA11-ZA21-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci posuzuje, zda žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové skutečnosti, které by byly azylově relevantní. Ve shodě s žalovaným nicméně dospívá k závěru, že žalobcem uvedená nová tvrzení nejsou věrohodná, přičemž v zemi Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

původu žalobce (Pákistánu) v době od podání první žádosti o mezinárodní ochranu, resp. rozhodnutí o ní, ani nenastaly žádné změny, které by přípustnost opakované žádosti zakládaly. Soud proto žalobě nevyhověl.

Řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany

2. Žalobce podal dne 23. 3. 2023 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to poté, co byl dne 16. 3. 2023 zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť byl dne 15. 3. 2023 kontrolován Policií ČR, neměl platný cestovní doklad ani žádné oprávnění k pobytu v ČR. Jako důvod své žádosti o azyl uvedl obavy z pronásledování pákistánskou tajnou službou kvůli jeho členství ve studentské federaci Insaf (dále jen „ISF“), která je politicky spřízněna s politickou stranou Pákistánské hnutí za spravedlnost (dále jen „PTI“). Vláda této strany byla odstavena od moci, proti čemuž stoupenci strany začali demonstrovat. Pákistánská tajná služba proto začala stoupence a podporovatele strany PTI pronásledovat a zatýkat. Přímou žalobce pak tajná služba údajně telefonicky vyhrožovala kvůli jeho účasti na protivládních demonstracích.
3. Rozhodnutím ze dne 26. 10. 2023, č. j. OAM-339/LE-BA07-HA13-2023 (dále „první rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany“), žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), neudělil, s tím, že konzistence žalobcovy výpovědi je s ohledem na jím uváděné skutečnosti zásadně narušená v takové míře, že zasahuje celkovou věrohodnost jeho azylového příběhu.
4. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 7. 2024, č. j. 62 Az 40/2023-69. Podle závěrů soudu neexistovala ani přiměřená pravděpodobnost, že by žalobce ohrožovala tajná služba z důvodu jeho členství v ISF. Soud měl shodně s žalovaným za prakticky vyloučené, že by byl žalobce skutečným členem této organizace, neboť neměl ani základní znalosti o studentské organizaci ISF, například o jejích ideálech, cílech, fungování, financování nebo věkové hranici pro vstup. Kromě zmínky o účasti na jedné demonstraci přitom žalobce neprokázal žádnou další aktivitu spojenou s členstvím v ISF. Navíc žalobce během správního řízení změnil své tvrzení i ohledně místa této demonstrace. Soud rovněž dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že ani tvrzení žalobce o výhrůžných telefonátech od tajné služby není logické ani věrohodné. Ačkoli žalobce uvedl, že v Pákistánu každý ví, že hovory z neznámých čísel pocházejí od tajné služby, tvrdil, že první telefonát považoval za vtip. Podle soudu je pravděpodobnější, že žalobce ve svém azylovém příběhu čerpal inspiraci z informací o svém bratranci, který byl členem ISF. Jelikož žalobce stavěl svůj azylový příběh právě na členství v ISF, závěr soudu o nevěrohodnosti jeho tvrzení o členství měl proto přímý dopad i na ostatní žalobcem tvrzené skutečnosti. Konečně soud poukázal i na to, že žalobce dle své výpovědi v ČR požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, co byl zadržen, přičemž jeho původním cílem byla Itálie, kde chtěl pracovat.
5. Kasační stížnost následně pro nepřijatelnost odmítl Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) usnesením ze dne 4. 12. 2024, č. j. 1 Azs 202/2024-27.

Řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany

6. Dne 16. 12. 2024 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
7. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 20. 12. 2024 uvedl, že je muslim a podle etnického původu se řadí mezi Paštuny. Druhou žádost podává, protože v Pákistánu došlo ke změně situace.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Žalobce již dříve podporoval stranu PTI a jeho předsedu Chána. Po jeho odvolání lidé po celém Pákistánu demonstrovali, přičemž Paštunové byli obzvlášť aktivní. V roce 2024 se konaly volby a s velkou převahou zvítězila právě PTI. Armáda ale volby zfalšovala a oficiálně vyhrála jiná strana. Ta pak sestavila vládu. V provincii, ve které žil žalobce, sice vládu sestavila PTI, armáda jí ale neumožňuje vykonávat veškeré kompetence. Když Paštunové v této provincii proti armádě demonstrovali, tato dané protesty i jiné obdobné iniciativy tvrdě potlačila, přičemž zabila několik lidí (znám je např. případ Rehan Zaib z města Bajaur). Při listopadovém protestu iniciovaném PTI v Islámábádu armáda zaútočila na lidi a střílela do davu, přičemž zabila stovky lidí, většinou Paštunů. K dotazu, jakým způsobem se popsané události dotýkají přímo žalobce, tento uvedl, že jeho otec je politicky aktivní. Přidal se ke straně Pashtun Tahafuz Movement (dále „PTM“). Hodně lidí z oblasti se k tomuto hnutí přidalo a žalobce by tak v případě svého návratu do vlasti učinil taky. V zemi původu žalobce to nadto funguje tak, že když je jeden člen rodiny nějak angažovaný, tak má problémy celá rodina. Armáda přitom všechny odpůrce označuje za zrádce. Jen minulý měsíc bylo dle žalobce zabito 200 lidí z oblasti Bajaur. Podezřelá z jejich zabití je právě armáda. Žalobce je z oblasti S. Armáda kontroluje celou zemi, nebylo by tedy řešením, pokud by se žalobce přestěhoval mimo svou kmenovou oblast.

8. Žalovaný opatřil do spisu zprávu svého odboru azylové a migrační politiky (dále „OAMP“) Pákistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi (Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv) z července 2024 a dále Informaci MZV ČR, č.j. 131860-6/2024-MZV/LPTP ze dne 3. 1. 2025 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
9. Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce projevil zájem se blíže seznámit s obsahem výše označené Informace MZV ČR, č.j. 131860-6/2024-MZV/LPTP ze dne 3. 1. 2025. Po seznámení se s obsahem tohoto podkladu pro rozhodnutí žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se ani nenavrhл doplnění podkladů pro rozhodnutí.
10. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný prohlásil žádost žalobce za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Ke skutečnostem žalobcem tvrzeným v průběhu řízení o jeho druhé žádosti žalovaný nejprve konstatoval, že má za prokázané, že jakákoliv tvrzení žalobce stran jeho příslušnosti k politickému uskupení PTI byla v rámci prvního řízení o žádosti posouzena jako nevěrohodná. Nelze proto přisvědčit tvrzením žalobce, že by měl v zemi původu problémy, kterým dle jeho tvrzení čelí členové a podporovatelé této politické strany. K problematice PTM dále žalovaný uvedl, že samotné hnutí vzniklo již v roce 2014 a první velké demonstrace tohoto hnutí proběhly již v roce 2018, přičemž sám žalobce v jejich řadách zjevně nijak aktivní nikdy nebyl. Neexistuje tedy důvod, pro který by měl mít jakékoli potíže z důvodu postupu státních orgánů proti tomuto hnutí. Veškerá další tvrzení žalobce považuje žalovaný za zcela účelová, a to i s poukazem na časovou souslednost, kdy žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu pouhé dva týdny po nabytí právní moci usnesení NSS, který byla pro nepřijatelnost odmítnuta kasační stížnost žalobce. Pokud žalobce skutečně tyto nově tvrzené okolnosti vnímal jako natolik palčivé, nepochybně mu nic nebránilo je uvést již v rámci předchozího řízení. Nadto veškerá předchozí žalobcova tvrzení se v rámci prvního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ukázala jako smyšlená. Žalovaný s ohledem na vše uvedené neshledal důvody pro opakované posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž v Pákistánu v době od podání první žádosti o mezinárodní ochranu, resp. ukončení příslušných soudních řízení v prosinci 2024, ani nenastaly žádné změny, které by takovou novou skutečnost mohly představovat.

Shrnutí obsahu žaloby

11. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a to v souvislosti s § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Porušil také čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“).
12. K tomu žalobce stručně shrnul svou pobytovou historii, situaci v zemi původu a proč se obává návratu do země původu. Uvedl, že návratu se obává, neboť se obává o svou bezpečnost a život v důsledku politické situace v Pákistánu, který opustil v roce 2022. Žalobce je muslim a podle etnického původu se řadí mezi Paštuny. Po změně politického vedení v Pákistánu byli Paštuni jedni z nejvíce utlačeného etnika v zemi a utrpěli velké ztráty.
13. Žalobce je toho názoru, že jeho obavy mají reálný základ a jsou odůvodněné. Žalovaný při vyhodnocování přiměřenosti alternativy bezpečného vycestování dostatečně neposoudil skutečný stav věci, jak jej žalobce uvedl. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že podle NSS je udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu jako s prvkem objektivním. Využíván je přitom standard přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování. To znamená, že tato možnost musí být reálná. Nemusí ale dosahovat 50 %. Předchozí pronásledování je závažným ukazatelem pronásledování v budoucnu. Je tedy třeba zkoumat všechny minulé incidenty popsané žadatelem o mezinárodní ochranu. Žalobce cituje čl. 18 Listiny základních práv EU a čl. 47 Listiny základních práv a svobod a odkazuje na odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), že jejím hlavním cílem je stanovit další normy řízení o mezinárodní ochraně v členských státech a že rozhodujícím faktorem pro posouzení žádosti je míra bezpečnosti žadatele v zemi původu a že členské státy mohou zemi označit za bezpečnou zemi původu. Žalobce též poukazuje na rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, v němž NSS dovodil, že za pronásledování lze považovat jednání prováděná, podporovaná nebo trpěná státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě. Za pronásledování se podle tohoto rozsudku považuje i jednání soukromých osob, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.) nevyžaduje, aby žadatel již byl obětí pronásledování, stačí, aby pociťoval odůvodněné obavy z pronásledování.

14. Konečně žalobce namítá, že by měla být stanovena společná kritéria pro označování třetích zemí za bezpečné země původu. Označení třetí země jako bezpečné země původu přitom nemůže být absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země. Proto je důležité, aby v případě, kdy žadatel prokáže, že v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou, nebylo označení této země jako bezpečné považováno za směrodatné. Žalobce též poukazuje na to, že dne 9. 11. 2023 bylo Soudním dvorem Evropské Unie rozhodnuto o předběžné otázce ve věci C-257/22 tak, že článek 2 odst. 1 a čl. 3 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, jsou-li posuzovány ve světle bodu 9 odůvodnění této směrnice a ve spojení s čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, musí být vykládány v tom smyslu, že brání vydání rozhodnutí o navrácení na základě čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115 vůči státnímu příslušníkovi třetí země poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, avšak před tím, než bylo o této žádosti rozhodnuto v prvním stupni, a to bez ohledu na dobu pobytu, které se týká uvedené rozhodnutí o navrácení. V bodu 22 označeného rozsudku pak Soudní dvůr uvedl, že „*předkládající soud se nadto domnívá, že Česká právní úprava neplní závazek plynoucí z čl. 37 odst. 2 směrnice 2013/32, podle kterého má zajistit pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné podle tohoto článku*“.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve krátce shrnul obsah žaloby. Popřel její oprávněnost a nesouhlasil s ní, neboť žalobní námitky neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí.
16. Setrvává na tom, že žalobce ve své žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Tvrzení žalobce související s jeho příslušností ke straně PTI bylo již v rámci prvního řízení posouzeno jako nevěrohodné. Správní orgán tudíž nemůže v rámci opakované žádosti přisvědčit tvrzením žalobce, že by měl mít ve vlasti problémy, kterým údajně čelí členové a podporovatelé této politické strany. Žalobce rovněž jakkoli nedoložil a správnímu orgánu není ani z úřední činnosti, ani z výše uvedených aktuálních informací OAMP a MZV ČR známo, že by demonstrace, které započaly po volbách v únoru roku 2024, zapříčinily takové zhoršení bezpečnostní situace, které by samo o sobě představovalo novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
17. K problematice PTM žalovaný uvedl, že samotné hnutí vzniklo dle veřejně dostupných informací (například <https://akademie.dw.com/en/a-movement-of-millennials-in-pakistan-is-dubbed-the-pashtun-spring/a-48222538>) již v roce 2014 a první velké demonstrace tohoto hnutí proběhly již v roce 2018, přičemž sám žalobce v jejich řadách zjevně nijak aktivní nikdy nebyl. Neexistuje tedy důvod, pro který by měl mít jakékoli potíže z důvodu postupu státních orgánů proti tomuto hnutí. Veškerá další tvrzení žalobce považuje žalovaný za zcela účelová, a to i s poukazem na časovou souslednost, kdy žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu pouhé dva týdny po nabytí právní moci usnesení NSS, který byla pro nepřijatelnost odmítnuta kasační stížnost žalobce. Nadto veškerá předchozí žalobcova Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

tvrzení se v rámci prvního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ukázala jako smyšlená. Žalovaný konečně zdůraznil, že pokud žalobce skutečně tyto nové problémy vnímal jako natolik palčivé, nepochybně mu nic nebránilo je uvést již v rámci předchozího řízení.

Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem (implicitně) souhlasili.
19. Žaloba není důvodná.
20. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a. nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b. svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
22. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
23. V rozsudku ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, NSS vyslovil závěr, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
24. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, pak je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést odůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“.

25. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, konečně plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“. Obdobně NSS konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (viz již zmíněný rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).
26. Soudní přezkum rozhodnutí o zastavení řízení opírající se o nepřipustnost opakované žádosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu se tedy soustředí na otázku, zda byly splněny podmínky dle tohoto ustanovení k posouzení žádosti jako nepřipustné. Soud se nemůže zabývat tím, zda žadatel splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-35, odst. 16). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (srov. již zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65).
27. Žalobce jen v obecnosti namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, při alternativě vycestování žalovaný neposoudil skutečný stav věci a dostatečně se nezabýval incidenty popsánymi žalobcem s ohledem na to, zda indikují přiměřenou pravděpodobnost pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalobce nikterak nepolemizuje s žalovaným, který se v napadeném rozhodnutí s žalobcem uváděnými důvody opakované žádosti zabýval a po jejich zhodnocení dospěl k závěru, že se částečně jedná o tytéž skutečnosti, které posuzoval již v předcházejícím řízení, ve zbylé části pak nová tvrzení žalobce vyhodnotil jako nevěrohodná.
28. S ohledem na podobu žaloby soud předně připomíná, že obsah žalobních bodů a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují i obsah rozhodnutí soudu. Soud totiž není oprávněn za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Jak v této souvislosti zdůraznil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ Je proto naprosto odpovídající, pokud soud námitky uplatněné v rovině pouhého paušálního tvrzení vypořádá rovněž ve stejné míře obecnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64, odst. 48, a ze dne 21. 6. 2024, č. j. 3 As 41/2023-32, odst. 31).
29. Soud se předně zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., které nebyly žalobcem výslovně namítány, pouze pokud tyto vady brání přezkoumání

rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů [viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS].

30. Soud v první řadě nesouhlasí s obecným tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jenž poukazoval na to, že žalovaný při vyhodnocování přiměřenosti alternativy bezpečného vycestování dostatečně neposoudil skutečný stav věci, jak jej žalobce uvedl. Jak je zřejmé z rekapitulace důvodů napadeného rozhodnutí v odst. 10 tohoto rozsudku, žalovaný se skutečnostmi, které žalobce uvedl v průběhu řízení o jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu, zabýval. Nejprve připomněl, o jaké důvody žalobce opíral svoji první žádost o mezinárodní ochranu, přičemž konstatoval, že má tudíž za prokázané, že jakákoliv tvrzení žalobce stran jeho příslušnosti k politickému uskupení PTI byla v rámci prvního řízení o žádosti posouzena jako nevěrohodná. K nově uváděným skutečnostem pak žalovaný poukázal na to, že sám žalobce v řadách příznivců PTM zjevně nijak aktivní nikdy nebyl, neboť nic takového v řízení o své první žádosti neuvedl. Stran ničím nedoložených tvrzení žalobce, že se jeho otec přidal ke straně PTM, jehož příznivci jsou pronásledováni ze strany příslušníků armády, žalovaný dospěl k závěru, že tato tvrzení jsou nevěrohodná, neboť je vysoce nepravděpodobné, že by k takové skutečnosti došlo zrovna poté, co NSS odmítl kasační stížnost žalobce stran jeho první žádosti. Žalovaný v této souvislosti poukázal i na to, že žalobce v předcházejících soudních řízeních události stran pronásledování příznivců strany PTM neuváděl, přičemž již v případě první žádosti byl jeho azylový příběh vyhodnocen žalovaným i soudy jako nevěrohodný.
31. Žalovaný tedy provedl komparaci důvodů první a druhé žádosti žalobce a svůj závěr o naplnění podmínek pro zastavení řízení podle § 10a odst. 1 písm. e), § 11a odst. 1 a § 25 písm. i) zákona o azylu sice stručně, ale srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil, když konstatoval, že nové skutečnosti uváděné žalobcem jsou nevěrohodné a účelově tvrzené. Žalobce mohl v žalobě tento závěr žalovaného zpochybnit konkrétní argumentací. To však žalobce neučinil. Se závěry žalovaného nepolemizuje a přes četné (a často i nepřiléhavé) odkazy na platnou legislativu a judikaturu soudů setrvává na zcela obecných a nekonkrétních námitkách.
32. Soud se přitom se závěry žalovaného ztotožňuje, přičemž poukazuje na to, že žalovaný se řídil závěry výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 6/2011-96 a zabýval se též tím, zda nedošlo v zemi původu k takové zásadní změně situace, která by mohla založit přípustnost druhé žádosti žalobce. Za tímto účelem žalovaný opatřil do spisu několik aktuálních zpráv k situaci v Pákistánu, na jejichž základě konstatoval, že k takové zásadní změně nedošlo. Žalobce pak v žalobě ani tento závěr nezpochybnil žádnou konkrétní argumentací. Poukazoval toliko na svůj etnický původ s tím, že se obává o svou bezpečnost a život v důsledku politické situace v Pákistánu, kde po změně politického vedení jsou Paštuni jedni z nejvíce utlačeného etnika v zemi. Taková tvrzení nicméně žalobce nijak nedoložil a tato pak nenachází oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
33. Ve zprávě OAMP: Pákistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi (Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv) z července 2024 sice jsou popsány vnitřní ozbrojené konflikty v zemi, které nicméně trvají desetiletí. Popisované incidenty, při nichž byly zabity či zraněny stovky osob, se ovšem odehrály v provinciích sousedících s Afghánistánem, tudíž lze připustit návratu do jiné bezpečnější oblasti země původu žalobce. Z informace MZV ČR, č.j. 131860-6/2024-MZV/LPTP ze dne 3. 1. 2025 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

dlouhodobém pobytu v zahraničí, pak vyplývá, že žalobce v případě návratu do země nebude čelit postihům či diskriminaci z důvodu, že žádal o mezinárodní ochranu v jiné zemi, ledaže by bylo zjištěno, že porušil zákony Pákistánu. Nic takového nicméně žalobce v řízení o jeho žádostech netvrdil. Pro úplnost soud v této souvislosti poukazuje i na to, že situaci přímo žalobce ve vztahu k případnému návratu do Pákistánu se poměrně nedávno zabýval Krajský soud v Ostravě, přičemž zjevně neshledal tamní situaci tak problematickou, jak ji obecně líčí žalobce, neboť žalobcovu žalobu zamítl rozsudkem ze dne 22. 7. 2024, č. j. 62 Az 40/2023-69. To ostatně neshledal ani NSS v usnesení ze dne 4. 12. 2024, č. j. 1 Azs 202/2024-27.

34. Jen ve stručnosti soud konstatuje, že pokud žalobce namítal, že označení třetí země jako bezpečné země původu nemůže být absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země, není zcela zřejmé, jak tato námitka souvisí s posuzovaným případem, v němž žalovaný z konceptu bezpečné země původu nevycházel, neboť Pákistán v seznamu takových zemí nefiguruje (k tomu srov. vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců). Pokud žalobce obecně tvrdí, že v případě, kdy žadatel prokáže, že v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou, není možné označení této země jako bezpečné považovat za směrodatné, nelze než s takovým tvrzením souhlasit. Z výše uvedeného nicméně vyplývá, že o takový případ v posuzované věci nešlo. Konečně pokud jde o žalobcem odkazovaný rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ve věci C-257/22, tak ten se týkal věci po skutkové i právní stránce odlišné od věci aktuálně posuzované. Žalobce přitom blíže neuvádí, z jakých důvodů by závěry vyslovené v označeném rozhodnutí měly být relevantní pro aktuálně posuzovanou věc.
35. Soud uzavírá, že žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav, opatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí a přihlížel ke všem podstatným skutečnostem. Napadené rozhodnutí dostatečně reaguje na veškeré podstatné skutečnosti, které žalobce ve správním řízení uvedl. Jeho závěr o nepřípustnosti opakované žádosti proto obstojí.

Závěr a náklady řízení

36. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. října 2025

Johana Jandusová v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.